

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2025r.

sprawy **S. N. i D. W.**

skazanych za przestępstwa z art. 278§1 k.k., art. 279§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skarżących

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 listopada 2024r., sygn. akt XI Ka 647/24, zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 30 kwietnia 2024r., sygn. akt II K 909/22

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skarżących od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skarżących jest bezzasadna w stopniu oczywistym. W pierwszym z zarzutów kasacyjnych skarżący wskazał na naruszenie przez Sąd Odwoławczy art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., które miało polegać na zaaprobowaniu błędnej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy w Puławach w zakresie dowodów mających przemawiać za sprawstwem oskarżonych D. W. i S. N. co do czynów zarzuconych im aktem oskarżenia, tj. dowodu z zeznań świadka E. J. . W ocenie skarżącego

prawidłowa ocena tego dowodu dokonana w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie nie dawała podstaw do przypisania oskarżonym sprawstwa zarzuconych im czynów. Co więcej, świadek ta podawała wersję zdarzeń zmierzającą do obciążenia oskarżonych i mającą na celu uchylenie się od odpowiedzialności świadka za czyny zarzucone ostatecznie oskarżonym, co nakazywało potraktować te zeznania krytycznie, jako wątpliwą podstawę do budowania ustaleń faktycznych w sprawie.

Analiza motywów pisemnych orzeczenia Sądu II instancji nakazuje uznać, że rozpoznał on postawiony w tej przestrzeni zarzut apelacji z należytą starannością i rzeczowo uzasadnił swoje stanowisko. Nie poprzestał on na prostej akceptacji ocen dokonanych przez Sąd Rejonowy, ale dokonał dodatkowej analizy, która wykazała bezpodstawność zarzutu apelacyjnego.

Zaprezentowane w kasacji wywody skarżącego w istocie nie wykazują błędów w rozumowaniu Sądu II instancji, ale mają charakter polemiczny w stosunku do poczynionych przez Sąd I instancji ocen. Oczywistym jest wszakże, że ze względu na charakter przedmiotowej sprawy i istnienie dwóch przeciwstawnych grup dowodów, dokonanie ustaleń faktycznych musiało zostać oparte na jednej z nich, a mianowicie tej, której, w procesie swobodnej oceny, przyznano walor wiarygodności. W niniejszej sprawie za dowód o zasadniczym znaczeniu uznano zeznania E. J. . Uznanie ich za polegające na prawdzie musiało skutkować odebraniem waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanych oraz innych dowodów wpierających ich wersję wydarzeń.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, sądy orzekające w sprawie nie straciły z pola widzenia niejako pomawiającego charakteru zeznań wskazanego wyżej świadka. W procesie ich oceny zachowano jednak należytą ostrożność.

To skarżący zdaje się popadać w pewną sprzeczność wskazując na intencjonalne pomawianie skazanych przez E. J. , przy jednoczesnym twierdzeniu, że trudno jest uznać, że wyjaśnienia ówczesnego oskarżonego S. N. (a zatem osoby stojącej pod zarzutem popełnienia kilku przestępstw) miałyby być obarczone chęcią przedstawienia przebiegu zdarzeń w sposób korzystny dla siebie (pkt I lit. b kasacji).

W sposób racjonalny Sąd I instancji uznał, że dokonanie wszystkich czynów objętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie wyłącznie przez E. J. było niemożliwe – musiałyby z kimś w tym zakresie współpracować. Z kolei dowody z monitoringu oraz kopie umów sprzedaży bezpośrednio wiążą z procederem właśnie skazanych. Należy przyznać rację Sądowi Odwoławczemu, że wyłaniające się z materiału dowodowego poszlaki tworzą nieprzerwany łańcuch prowadzący do przekonania o winie S. N. i D. W. . Wyjaśnieniom skazanego nie można więc przyznać waloru wiarygodności.

Podsumowując, Sąd Okręgowy szeroko uzasadnił swoje stanowisko, czyniąc zadość wątpliwościom obrońcy zgłoszonym w zwyczajnym środku odwoławczym. Stanowisko Sądu znajduje oparcie w zasadach logicznego rozumowania, jest rzeczowe i wyczerpuje problematykę. Obrona nie wskazała w treści kasacji żadnej przekonującej argumentacji, która podważałaby rozważania Sądu Odwoławczego w tym zakresie.

W drugim zarzucie kasacji, choć formalnie postawiono zarzut naruszenia przepisów postępowania poprzez przeprowadzenie przez Sąd II instancji nieprawidłowej kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji i uchybienie tym samym art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., w rzeczywistości zakwestionowano dokonane w sprawie ustalenia faktyczne. Zarzut taki, mający w istocie charakter zarzutu błędu ustaleń faktycznych jest, w świetle treści art. 523§1 k.p.k., w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny.

Reasumując, autor wywiedzionej kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanych, uwzględniając ich sytuację materialną i życiową, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[a.f.]